

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tribunal Poenitentiae Sev Libri Dvo Prior De Poenitente Ut Reo Posterior De Confessario Ut Judice

Stoz, Matthäus

Anno M.DC.LXXXIX.

§. 1. Quando debeat negari facultas absolvendi à reservatis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-37144

conformiter Trid. *sess. 14. cap. 7.* statuente, ut reservatio fiat in ædificationem, non in destructionem; & ne occasione reservationis aliquis pereat.

333. Cùm ergo aliqui ex DD. subinde asserunt, Reservationem fieri ad bonum commune, & rectam Ecclesiæ gubernationem. Palao *tr. 2. Diss. 1. p. 17. n. 8.* ad majus bonum commune. Tan. *tom. 4. Diss. 6. q. 9. n. 79.* ad religiosæ disciplinæ conservationem. Lug. *cit. Diss. 15. n. 116.* vel ut Trid. *l. c.* ait, magnopere ad populi Christiani disciplinam pertinere &c. intelligi non potest, nec debet aliter, quàm quatenus bonum commune & disciplina consistit tantùm in bono & honestate singulorum, indeque resultat: vel certè non *positivè*, sed tantùm *negativè*, hoc est, eatenus, ut reservatio impediatur subditis à peccatis, per quæ bonum commune, vel disciplina, vel alii graviter læderentur. Ratio est manifesta; quia Christus Sacramentum Pœnitentiæ, & Sacramentalem Jurisdictionem unicè tantùm instituit in bonum pœnitentis; ergo cùm Ecclesia hunc finem Sacramenti imutare non possit, ideo sicut nemini Jurisdictionem Sacramentalem potest concedere, ita quoque nemini potest eandem restringere, seu propriè reservare, nisi in bonum pœnitentis. Et verò licèt subditi confiteantur reservata peccata superiori, iste tamen non potest ullo modo hæc Sacramentali notitiâ uti ad publicam gubernationem, ob prohibitionem Clem. VIII. in decreto de Cal. Reservat. de quo *suprà n. 245.*

Et seq. His suppositis, est

QUÆSTIO I.

An & quando teneatur

superior dare petenti facultatem absolvendi à reservatis.

Tria sunt, quæ ad plenam hujus Quæstionis Resolutionem videntur necessariò esse afferenda; nimirum 1. Quando debeat negari? 2. Quando possit negari vel dari? & 3. Quando debeat dari?

§. I.

Quando debeat negari facultas absolvendi à reservatis?

334. Dico itaque I. Aliquando superior ita simpliciter & absolute tenetur petitam facultatem absolvendi à reservatis negare, ut non possit ullo modo concedere. Nempe in casu, quo subditus est aliquo jure, per superiorem indispensabili, graviter obligatus, ut, cùm per se & alio modo non possit, per sui manifestationem superiori factam, per quam solam potest, caveat communitati, ordini, monasterio, aut alicui tertio à gravi damno aut scandalo; vel sibi ipsi, aut complicità relapsu. Ratio, quia cùm subditus, ut ponitur, sit graviter & indispensabiliter obligatus ad cavendum suum vel aliorum damnum, idque non possit nisi per solam manifestationem sui apud superiorem, non potest ei dari facultas, se apud eundem non manifestandi. Imò, quia hoc ipso, quòd possit & indispensabiliter debeat, sed tamen nolit se manifestare, graviter contra suam obligationem peccat; ideo in hoc statu est incapax absolutio-

lutionis, ergo superior frustra daret facultatem absolvendi illum, faceretque se participem alieni peccati. Et hunc casum nemo potest negare; hic tamen ab aliis non repetio expressum; obscure tantum insinuare videtur Gobat *tr. 7. n. 702.* cum ait, Reum non teneri sub mortali manifestare se superiori, nisi quando lex naturalis illum ad id obligat, nimirum indispensabiliter, adeoque etiam seclusa omni reservatione.

335. Ad prædictam porrò obligationem contrahendam requiritur. I. ut subditus Jure aliquo, per superiorem indispensabili obligetur &c. Nam si superior possit subditi obligationem relaxare, hoc ipso jam non simpliciter & absolute tenetur negare ei facultatem alteri confitendi absque sui manifestatione apud superiorem. II. ut subditus per se vel alio modo, non possit cavere damnum &c. quia si subditus per se vel alio modo, quam sui manifestatione apud superiorem, possit & velit cavere damnum suum & aliorum, tunc superior adeo non tenetur negare petitam facultatem, ut potius debeat eam sine difficultate dare; ut dicitur *infra*. III. ut superiori moraliter certò constet de tanta subditi obligatione; quia onus certum, idque tam grave non est superiori aut subdito imponendum absque ulla firma ratione (sicut fieret in dubio negativo) multò minùs, si superior vel etiam subditus habet pro sua libertate probabilem rationem, sicut fieret in dubio positivo. Atque ita in aliis minùs urgentibus casibus moralem certitudinem hinc requirit expressè Tamb. *de casib. reserv. cap. 8. §. 2. n. 2.* Palao *l.*

c. n. 5. Coninch *l. c. n. 109.* & Card. Lug. *cit. Diss. 20. n. 236.* qui duo requirunt, *ut constet*; quod autem quocunque jam modo dubium est, non constat; ergo & hic. Quia verò prædictus casus cum omnibus suis requisitis est planè rarissimus, rectè quoque dicitur rarissimum esse, ut superior (absolute & simpliciter) teneatur, negare petenti facultatem absolvendi à reservatis. Nullo modo autem, quod à multis non satis observatur, confundi ille debet cum aliis sequentibus, de quibus

§. II.

Quando facultas absolvendi à reservatis possit negari, vel dari?

336. Dico II. Aliquando superior potest & tenetur petitam facultatem absolvendi à reservatis negare; sed ita, ut non obstante hac obligatione possit, & quandoque superveniente rationabili causa etiam debeat concedere; adeoque non simpliciter & absolute teneatur negare (sicut in casu conclusionis præcedentis) sed secundum quid, & ad melius esse, vel juxta legem tantum aliquam humanam. Hoc autem modo tenetur superior negare facultatem, quando probabiliter timeri potest ex ejus concessione vel ex reservato peccato subditi oriturum grave damnum vel scandalum communitatis, Ordinis, vel tertii, vel ipsius pœnitentis alioqui relapsuri; item quando pœnitens est recidivus, peccavit cum complice, vel ex occasione extrinseca. Ratio, quia superior ex officio suo tenetur eo modo, quo ipsi præscriptum est, & commode potest.